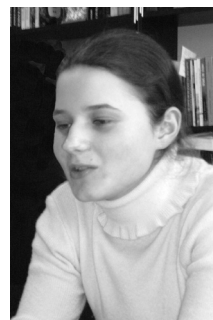

Bal mascat

„O jumătate de viață nu facem altceva decât să ne punem măști pe obraz: mască peste mască, mască peste mască...”

Vasile Romanciuc

CAMELIA
VASILOV

cl. a IX-a, Gimnaziul
din Pererâta, r. Briceni

In tinerețe oamenii își pun măștile care ajung să determine configurația măștilor ulterioare, lucru care mă face să-mi imaginez măștile lucioase care ne scapă doar de ridurile de suprafață, dar lăuntric nu mai schimbă nimic. Imitația se identifică cu creația, adică a-ți inventa personajul în pielea căruia vrei să fii înseamnă chiar „să-l trăiești”.

Masca te cristalizează. Ajungi să nu mai știi dacă contururile zâmbetelor sau încruntărilor tale sunt dictate de tine sau de denivelările măștii. Astfel, masca devine nu doar o aparență (căci aparențele, de orice fel, pot fi depășite), ci chiar matricea existențială de mai apoi a individului.

A trăi într-o manieră, nu într-o cauză, e un lucru facil pe care-l înveți din lumea contemporană... tot mai grăbită: nu ai timp să ascuți atent, nemaivorbind să șovăi în alegerea unor cuvinte ca să exprimi niște nuanțe. Zâmbești din politețe sau din dăruire sufletească?

Un tic de comportament, un stereotip care ne convine, o stare din care nu mai vrem să ieșim, sau poate o prefăcătorie voluntară că ești neînvidios, că te simți bine alături de cei din jur, că te consideri un elevat om de cultură, de afaceri – nenumărate pot fi măștile noastre. Unul poate simula compasiunea. În afara cazului când e vorba de manipulare, ce e atât de rău în asta? Un tânăr poate camufla neîncrederea în sine sub o seamă de manifestări rebele. În multe cazuri, deghizarea funcționează ca un cârlig ajutător, ce ne susține în trecerea unor obstacole pe care n-ar trebui să le punem la inimă. Doar atunci când disimularea are un scop precis de manipulare în inima celor din jur, omul încearcă să se impună prin prisma unei calități pe care n-o are, deci echivalează cu un mincinos sadea. Din păcate, asemenea situații nu sunt rare.

Să privim lucrurile și din altă perspectivă. A fi tu însuși, a rămâne tu însuși în memoria celorlalți e o aspirație generalizată. Dar nu măștile i-au făcut

nemuritori pe faraoni? Poate, fiecare om rămâne în eternitate prin masca pe care și-o pune, dacă este un proces volitiv. Consider însă că „travestirea” este un atribut pur omenesc anume datorită artificialismului său, cu alte cuvinte, e o altă expresie a capacității de autodeterminare a omului, dar și de autodemascare. Deși omului modern i se deschid posibilități de comunicare și socializare tot mai vaste, acesta devine tot mai singur tocmai fiindcă s-a redus această capacitate de autodemascare și adesea cineva nu mai poate să pătrundă *dincolo de mască*, în suflet. Probabil, oamenii trebuie „expediați” repede și relațiile interumane se aprofundează prea puțin ca să permită destăinuirea. Din pricina vitezei, intuiția se tocește, iar aceste întrebări care ne (des)compun, ușoare ca niște atingeri pe obraz, se lovesc de zidurile netede ale publicității. (Straniu! în fizică un corp ce se mișcă repede se încălzește, dar între oameni e tocmai invers.)

Există două tipuri de necunoscut: orizontul și ceața care-l acoperă. Există măști și fețe ascunse. Dacă de ceață ne putem elibera, descompunând-o în straturi-straturi, ceea ce se află la limita gândirii noastre putem doar aproxima, dar nu putem clasa în dosar. Din fericire, de veacuri omul aleargă să cunoască marginea putinței sale și încă n-a găsit-o, deci mai există orizonturi... neatinse.

Tot astfel îmi imaginez personalitatea umană: măștile le putem retrage rând pe rând, dar fața adevărată care se ascunde în spatele ultimei măști stă sub semnul întrebării. Unii pot declara că sub ultima mască se ascunde nu fața, ci tot o mască (cea purtată deja toată viața). Alții o pot considera transparentă, străvăzând adevărul. Iar alții pot crede că, oricum, firea umană stă în suma manierelor de a trăi dobândite de-a lungul acestui joc serios – viața, deci nu are rost să dezghiocăm nuanțele de comportament interdependente. Apoi, care e farmecul unui bal mascat, dacă nu misterul flux-reflux – concesiă reciprocă de a mă demasca eu în schimbul demascării tale?

